

РЕШЕНИЕ

№ 5384

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Детелина Начева, като разгледа дело номер **807** по описа за **2015** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Решение по адм. дело № 807/2015 г. по описа на Административен съд София – град, I отделение, 21 състав

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е жалбана [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № 29001300340 от 02.04.2014 г., издаден от М. Х. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки- 3” в отдел „Контрол” при ТД на НАП ГДО, в качеството на орган, възложил ревизията и С. М. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 2267/17.12.2014 г. на директора на Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон. Твърди се, че неправилно е увеличен финансовия резултат на дружеството, тъй като безспорно е било установено наличието на стоките. Моли да се отмени РА, в оспорената част. Претендира разноските по делото.

Ответникът - директорът на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика - С., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1300231 от 11.07.2013 г., връчена на 18.07.2013 г., изменена със ЗВР № 1300340 от 14.10.2013 г., издадени от М. Х. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки” в отдел „Контрол” при ТД на НАП ГДО, е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията на дружеството за корпоративен данък по ЗКПО за отделните периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г.; за данък по чл. 194-195 от ЗКПО за отделните периоди от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г.; за данък по чл. 204 от ЗКПО за отделни периодите от 01.01.2007 г. до 31.12.2009 г. и за ДДС за отделните данъчни периоди от 01.01.2007 г. до 30.06.2013 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад /РД/ № 1300340 от 02.01.2014 г., връчен на 05.02.2014 г.

На основание и в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК от ревизираното дружество е подадено писмено възражение вх. № 26-К3423 от 19.03.2014 г. срещу съдържанието в РД констатации и предложение за установяване на задължения, преценено от органите по приходите като процесуално допустимо и частично основателно по същество.

Ревизията приключва с РА № 29001300340 от 02.04.2014 г., издаден от М. Х. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки- 3” в отдел „Контрол” при ТД на НАП ГДО, в качеството на орган, възложил ревизията и С. М. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО - ръководител на ревизията.

С жалба вх. № 26-К8671 от 14.07.2014 г., е оспорен РА по административен ред.

С решение № 2267/17.12.2014г. на директора на Дирекция „ОДОП”, оспорения РА е потвърден в частта, в която се обжалва пред съда. Решението е връчено на 05.01.2015 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-00-14/19.01.2015 г. издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

Предмет на разглеждане по настоящото дело е издадения Ревизионен акт № 29001300340 от 02.04.2014 г., в частта, в която е потвърден с решение № 2267/17.12.2014 г. на директора на Дирекция „ОДОП”, а именно:

- установения резултат за корпоративен данък за 2007 г., представляващ допълнителни задължения, произтичащи от корпоративен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ в общ размер на 205 106,29 лв. и лихви в размер на 173 464,14 лв.,

- за данък по чл. 194 и чл. 195 от ЗКПО, представляващ начислени лихви върху данък по чл. 195 от ЗКПО в размер на 72 650,94 лв. и

- установения резултат по ЗДДС за отделните данъчни периоди от м. 02.2008 г. до м.11. 2008 г., от м. 02.2009 г. до м. 09.2009 г. и от м. 11.2009 г. до м. 06.2013 г., произтичащ от непризнато право на приспадане на данъчен кредит по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 265 657,07 лв. и лихви в размер на 61 323,97 лв.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на

определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

I . Относно отказано право на преотстъпване на корпоративен данък в размер на 205 106,29 лв. за 2007 г. и лихви за забава в размер на 173 464,14 лв.

Ревизираното лице е декларирано в годишната данъчна декларация /ГДД/ за 2007 г. дължим корпоративен данък в размер на 185 724,87 лв., увеличен с корекция на основание чл. 73, ал. 3 от ЗКПО с 11 765,11 лв. в резултат на допуснатата счетоводна грешка през 2006 г. Размерът на декларирания от дружеството корпоративен данък за внасяне е 197 489,98 лв. На основание чл. 184 и чл. 189 от ЗКПО, дружеството е декларирано ползването на преференция за преотстъпване на корпоративен данък в размер на 100 %, а именно 197 489,98 лв. Данъчно задълженото лице /ДЗЛ/ е посочило ползваните от него две намаления, съответно в размер на 397 617,96 лв. и в размер на 197 489,98 лв. по реда на чл. 186 от ЗКПО (отм., действащ за ревизирания период).

Ревизираното лице е посочило три различни основания за ползване на данъчно облекчение, а именно:

- данъчно облекчение по чл. 186 от ЗКПО - инвестиционен данъчен кредит;
- данъчно облекчение по чл. 188 от ЗКПО - минимална държавна помощ и
- данъчно облекчение по чл. 189, ал. 1 от ЗКПО - предоставена държавна помощ за регионално развитие.

За ползването на данъчните облекчения за инвестиционен данъчен кредит, съгласно разпоредбата на чл. 186 от ЗКПО, действаща към процесния период 2007 г. (отм., ДВ, бр. 95 от 2009 г., в сила от 01.01.2010 г.), за данъчно задълженото лице е необходимо да са изпълнени условията на чл. 188 от ЗКПО за минимална помощ. Корпоративният данък се намалява с до 10 % от стойността на придобитите материални и нематериални активи, които да се използват в дейност, осъществена в общини, в които за предходната година преди текущата има безработица с или над 50 % по-висока от средната за страната за същия период. Съобразно разпоредбата на чл. 183, ал. 2 от ЗКПО, общините с безработица с или над 50 % по-висока от средната за страната се определят ежегодно със заповед на министъра на финансите по предложение на министъра на труда и социалната политика, която се обнародва в „Държавен вестник”. [община], [населено място], където е седалището и адреса на управление на дружеството и се реализира инвестицията, за която от ревизираното лице е ползвано данъчно облекчение за 2007 г., е включена в Заповед № ЗМФ - 243 от 09.03.2007 г. на министъра на финансите (ДВ., бр. 28/2007 г.) за утвърждаване на списък на общините за 2006 г., в които за предходната година преди текущата безработицата е с или над 35 % по-висока от средната за страната за същия период и не е включена в списъка с общините с над или 50 % по-висока от средната за същия период.

Данъчното облекчение по чл. 184, представляващо държавна помощ за регионално развитие, може да се ползва, когато изпълнението на съответната първоначална инвестиция е започнало след 31.12.2006 г., но преди 1 януари 2014 г. Следователно не може да се прилага данъчна преференция през 2007 г., в т.ч. преотстъпване на авансов

корпоративен данък, на база реализация на инвестиционен проект от 2006 г. Следователно, декларираният инвестиционен проект от 2006 г. „Складова база за готова продукция”, с период на изпълнение 01.10.2006 г. до 31.10.2008 г., не отговаря на изискванията на § 58 от ПЗР за ползване на данъчно облекчение по чл. 184 през 2007 г., доколкото изпълнението е започнало преди 31.12.2006 г. За ползване на тази преференция е необходимо да са изпълнени кумулативно и изискванията, посочените в чл. 188, съответно чл. 189 от ЗКПО. За ползването на данъчно облекчение по чл. 189, ал. 1 от ЗКПО за 2007 г., представляващо държавна помощ за регионално развитие, е необходимо да бъдат представени доказателства за изпълнение на съответните условия от т. 1 до т. 10 в същата норма. От ревизираното лице не са ангажирани каквито и да е доказателства за изпълнение на посочените в разпоредбата изисквания за покриване на критериите за държавна помощ за регионално развитие, което изключва нейното приложение и ползването на данъчното облекчение за преотстъпен корпоративен данък за 2007 г.

За ползването на данъчните облекчения за инвестиционен данъчен кредит по реда на чл. 186 от ЗКПО /отм./, но приложим и действащ към процесния период е необходимо да са изпълнени условията на чл. 189 и 190 от ЗКПО, като инвестицията да е осъществена в общини, в които за предходната година преди текущата има безработица с или над 50 на сто по-висока от средната за страната за същия период. Ревизираното лице не е изпълнено това условие за ползване на данъчните облекчения, предвидени в чл. 186 от ЗКПО, поради което и ползването на данъчно облекчение на това основание е недопустимо.

Ползването на данъчно облекчение за извършване на производствена дейност в общини с безработица, по-висока от средната за страната е обвързано с наличието на редица специфични, нормативни изисквания, изрично разписани в Раздел IV, Глава двадесет и втора на ЗКПО. Съгласно чл. 184 от ЗКПО (изм. ДВ, бр. 110 от 2007 г., в сила от 01.01.2007 г.), корпоративен данък се преотстъпва в размер до 100 на сто на данъчно задължени лица за данъчната им печалба от извършваната производствена дейност, включително производство на ишлеме, когато са изпълнени едновременно посочените там условия. Специфичен случай на ползване на намаление на корпоративен данък е разгледан в чл. 186 от ЗКПО.

Ревизираното дружество не е изпълнило изискването на чл. 167, ал.1, т. 2 от ЗКПО. Към 31.12.2007 г., дружеството има неизплатени глоби и неустойки в размер на 153 169,66 лв., отразени по счетоводни сметки 609/905, във връзка с Наказателно постановление с № С-12-3588-1/16.11.2006 г., издадено от Министерство на околната среда и водите /МОСВ/, Регионална инспекция - Стара З. Задължението на ревизираното дружество по наказателното постановление не става изискуемо с предприемане на действия по принудително му изпълнение, нито с изпращане на съобщение за доброволно изпълнение. Публичното задължение е станало изискуемо след постановяване на касационното съдебно решение на Административен съд Стара Загора, с което наказателното постановление е било потвърдено.

Налице е неизпълнение на общите изисквания, визирани в Глава двадесет и втора, Раздел I от ЗКПО, както на специфичните изисквания за ползване на данъчни облекчения, предвидени, чл. 186, чл. 188 и чл. 189 във връзка с чл. 184 от ЗКПО. Когато не са изпълнени изискванията за последващо използване на преотстъпен корпоративен данък, в съответствие с чл.173 от ЗКПО, последният се дължи по общия ред на закона за годината, за която е възникнал.

По изложените съображения, претенцията на жалбоподателя за отпадане на определените в РА задължения за допълнителен корпоративен данък за неправомерно ползване на предвидени в ЗКПО данъчни облекчения и свързаните с него задължения за лихви за забава, следва да бъде отхвърлена, като необоснована и недоказана.

II. Относно начислена лихва за невнесени в срок авансови вноски за данък върху печалбата през 2007 г. в размер на 17 872,62 лв. и през 2008 г. в размер на 19 680,38 лв.

На данъчно задължените лица, на които се преотстъпва корпоративен данък за текущата година, в съответствие с приложимата за ревизирания период редакция на чл. 91 от ЗКПО, се преотстъпва и съответната част от дължимите авансови вноски, пропорционална на размера на преотстъпването или при наличие на условия за преотстъпване на корпоративен данък, се преотстъпва и съответната част от дължимите авансови вноски, пропорционална на размера на преотстъпването. По тази причина, на жалбоподателя е отказано ползване на данъчни облекчения под формата на преотстъпен корпоративен данък, което по силата на посочената разпоредба го лишава и от правото за преотстъпване на съответната част от дължимите авансови вноски за корпоративен данък. Настоящият съдебен състав намира, че правилно и законосъобразно органите по приходите са определили задълженията на ревизираното дружество.

III. Относно начислени задължения за лихви за забава за данък по чл. 195 от ЗКПО в размер на 72 650,94 лв.

Съгласно чл. 195, ал. 1 и ал. 2 от ЗКПО, с данък при източника се облагат доходите от лихви на чуждестранни юридически лица, когато не са реализирани чрез място на стопанска дейност. Данъкът е окончателен и се удържа от местните юридически лица, изплащащи доходи от лихви. Чл. 200, ал. 2 от ЗКПО (в редакцията на разпоредбата към периода на начисляване на дохода) сочи данъчната ставка на данъка върху доходите по чл. 195 - 10 %. Данъкът се внася в съответствие със сроковете, определени в чл. 202, ал. 2 от ЗКПО.

Процедурата за избягване на двойното данъчно облагане се прилага, когато в СИДДО са предвидени съответните данъчни облекчения и основанията за прилагането им са удостоверени по съответен ред пред платеца на дохода, т.е. доказани са изискванията на чл. 136 от ДОПК. Обстоятелствата по посочената разпоредба, се удостоверяват от чуждестранната данъчна администрация в искането по чл. 137, ал. 1 от ДОПК или съобразно обичайната ѝ практика. Обстоятелствата по чл. 136, т. 2 и 3 от ДОПК се декларират от чуждестранното лице. Обстоятелствата по чл. 136, т. 4 от ДОПК се удостоверяват с официални документи, включително извлечения от публични регистри. Когато такива документи не се издават, допустими са и други писмени доказателства. Тези обстоятелства не могат да се удостоверяват с декларации.

Двата договора, по които е констатирано, че не е внесен дължим данък при източника, са сключени 4 месеца, съответно 13 месеца след издаване на посоченото от ревизираното лице становище изх. № 70-02-4892/07.03.2007 г. То се отнася до доходи на същото лице О. А. В. GmbH, но получени на друго основание - договори за кредит, сключени в периода 2005 г.,- 2006 г., както следва: договор за кредит №[ЕИК]/22.04.2005 г.; договор за кредит №[ЕИК]/22.04.2005 г.; договор за кредит

№[ЕИК]/19.05.2005 г.; договор за кредит №[ЕИК]/11.07.2006 г. Реализираните доходи са на друго основание - договор за кредит №[ЕИК]/27.07.2007 г. и договор №[ЕИК]/16.04.2008 г. Ано тези доходи са били реализирани на съществуващо основание, каквото е твърдението на ревизираното лице и за което вече е било издадено становище за наличие на основание за прилагане на СИДДО, то не би имало практическа нужда от сключването на двата нови договори. Сочената от ревизираното лице еднородност на обстоятелствата, която според него съществувала за всички реализирани доходи от чуждестранното дружество, е обстоятелство, което е ирелевантно по отношение на предвидената в ДОПК процедура за приложение на СИДДО.

Предвид изложението, претенцията на ревизираното дружество за приложение на чл. 140, ал. 1 от ДОПК по отношение на процесните доходи на ОУА СЕР В. GmbH, не може да бъде приета като основателна, поради което съдът ще я отхвърли.

IV. Относно непризнатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 262 100,00 лв. по фактури, издадени от [фирма] и извършено увеличение на финансовия резултат за 2008 г. с 48 000,00 лв. и за 2009 г. с 144 000,00 лв.

Доставчикът [фирма] не е доказал притежаваната от него материално-техническа и кадрова обезпеченост за оказване на консултантските услуги, не е доказал извършени от него разходи за тези услуги, не е доказал възлагането на услугите от ревизираното лице, не е доказал начина на ценообразуването им, не е доказал извършването на каквито и да е от негова страна действия за изпълнение на възложените услуги. От ревизираното лице не са представени поръчки, заявки, бизнес-план или други документи, явяващи се пораждащо обстоятелство за изпълнение на консултантските услуги по спорните фактури.

Не са представени и други доказателства, които въпреки липсата на отчети за изпълнение, биха могли да удостоверят изпълнението на консултантските услуги по договора като: доказателства за предоставени писмени консултации, проведени срещи, разменена кореспонденция по конкретни въпроси, обсъждане на предстоящи задачи или предоставени материали, извършени посещения на място за изготвяне на оценки и препоръки, предадени материали, проекти, разработки, разговори по телефона за оценка на икономическия ефект от оказаните консултантски услуги, протоколи, становища, препоръки, указания, писма, записки и др., чието осъществяване предполага наличието на материални следи. Не са представени доказателства за вида и характера на консултантските услуги и използването им в икономическата му дейност.

Отразената във всеки приемо-предавателния протокол декларация на ревизираното лице, че приема извършения пакет от услуги по вид, обем, качество и срочност без възражения, не е свързана с конкретни факти и обстоятелства от обективната действителност, подкрепящи извършването на услугите по посочените признаци. Приемо-предавателните протоколи

по своята същност представляват подписан частен писмен документ, който не се ползва с материална доказателствена сила. От представените приемо-предавателни протоколи не може да се обоснове заключението, че доставчикът действително е извършил консултантските услуги, по повод на които протоколите са съставени.

Ревизираното лице не е доказало, че не притежава специфични знания, умения или правоспособности, които са му необходими с оглед осъществяваната от него икономическа дейност, за да обоснове сключването на договорите за консултантски услуги с доставчика [фирма].

Нелогично и икономически необосновано е да се сключи договор за консултантски услуги, в т. ч. и под формата на абонамент, с доставчик новорегистрирано дружество каквото е [фирма] и което няма търговска репутация, не притежава доказан опит в предоставянето на договорените консултантски услуги, има единствен клиент за ревизирания период - ревизираното дружество, не е доказало притежаването на необходимия за изпълнението на консултантските услуги кадрови и материално-технически потенциал и не е доказало, че е ангажирало служители с доказан опит и професионална квалификация, като за част от периода на оказването на услугите не е доказало, че изобщо е ангажирало персонал за тяхното изпълнение.

При съвкупният анализ и преценка на събраните доказателства и относимите факти и обстоятелства се налага изводът, че липсват доказателства за реално и действително осъществяване на облагаеми доставки, предмет на спорните фактури.

Посочването на ДДС във фактурата не може да обоснове само по себе си право на приспадане на данъчен кредит за получателя. В решенията на СЕО по дело С-342/87 и С-454/98 - т.53 е посочено, че „упражняването от данъчно-задължено лице на правото на приспадане на данък върху добавената стойност във връзка с доставката на стоки или услуги от друго данъчно-задължено лице може да бъде упражнявано само по отношение на действително дължимите данъци, т.е. данъци, съответстващи на сделките, върху които е начислен данък върху добавената стойност или който е изплатен, доколкото е бил дължим. Тя не се прилага за данъците, които по силата на чл. 21, параграф 1 /в/ от Директивата, се дължат единствено, защото са посочени във фактурата”. Фактурата, която не документира реално осъществена облагаема доставка на стоки, е с невярно съдържание. Издаването и използването от получателя за упражняване на право на данъчен кредит на фактура с невярно съдържание може да се счита за част от данъчна измама. В този смисъл е

и решение от 07.12.2010 г. по дело С 285/09, т. 49. Аналогично и в решение по дело С 454/98, т. 62 е прието, че общностното право не изключва възможността държавите - членки да считат съставянето на фиктивни фактури, посочващи неправомерно ДДС, като опит за данъчна измама и да прилагат в тези случаи глобите или санкциите, специално предвидени в националните им законодателства. Възползвайки се от правото си на данъчен кредит, посредством т.нар. „нередовни фактури” жалбоподателят очевидно се е стремил към неправомерно облагодетелстване, т.е. в случая е налице изключението, визирано в заключението по т. 1 от Решение от 21.06.2012 г. по съединени дела С-80/11 и С-142/11.

Упражняването на данъчен кредит с фактура, по която не е осъществена реална доставка от лицето, издало фактурата предполага, че получателят е знаел, че упражнява неправомерно данъчен кредит. При липса на извършена доставка логично е знание за това да има и при двете страни по тази доставка.

Предвид изложеното, съдът намира, че жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а РА потвърден като законосъобразен в частта на установените задължения по ЗДДС.

V. По отношение на увеличението на счетоводния финансов резултат с размера на отчетените в дружеството разходи за нереално осъществени доставки.

Във връзка с извода за липса на реални доставки по спорните фактури, органът по приходите е приел, че сделките са сключени при условия, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане, тъй като е налице хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО, а именно заплащане на възнаграждения за услуги, без те да са реално осъществени. Процесните разходи са квалифицирани като документално необосновани по смисъла на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО и те не са признати за данъчни цели на основание чл. 26, т. 2 от ЗКПО.

В резултат на това, счетоводният финансов резултат за 2008 г. е преобразуван със сумата от 48 000,00 лв. и със сумата от 144 000,00 лв. за 2009 г. по фактури, издадени от [фирма] отчетени като текущи разходи по сметките от група 60.

С осчетоводяването на разходи за възнаграждения за услуги без те да са реално получени, ревизираното дружество е реализирало отклонение на данъчно облагане в хипотезата на чл. 16, ал. 2, т. 4 от ЗКПО. При наличието на отклонение от данъчно облагане, в съответствие с чл. 16, ал. 1 от ЗКПО определянето на данъчната основа се извършва без да се

вземат под внимание сделките, водещи до посоченото отклонение. Издадените от доставчика фактури за консултантски услуги не отговарят на изискванията на чл. 10, ал. 1 от ЗКПО, тъй като не отразяват вярно стопанската операция и посочените в тях услуги не са реализирани.

По делото е изслушана и приета, неоспорена от страните ССчЕ, чието заключение съдът кредитира, като обективно и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал, но това заключение не подкрепя доводите в жалбата. Действително стоките по процесните фактури са надлежно осчетоводени, но липсата на реално извършени доставки е безспорно установена в хода на ревизията. В случая, независимо от счетоводното им отразяване липсата на доставена стока именно по тези доставки, е предпоставка да не се признаят тези разходи, поради отклонението от данъчно облагане.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че жалбата е неоснователна в тази си част и като такава следва да се остави без уважение.

Предвид изложеното, настоящият съдебен съставна Административен съд София - град приема, че обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци, обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, предвид посоченото по-горе, че се оспорва РА само в частта в която е потвърден, в общ размер 741 017,46 лева, поради което се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 9940,17 (девет хиляди деветстотин и четиридесет лева и седемнадесет стотинки) лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I отделение, 21 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу Ревизионен акт № 29001300340 от 02.04.2014 г., издаден от М. Х. С., на длъжност началник сектор „Ревизии и проверки - 3” в отдел „Контрол” при ТД на

НАП ГДО, в качеството на орган, възложил ревизията и С. М. Т., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО – ръководител на ревизията, в частта, в която е потвърден с Решение № 2267/17.12.2014 г. на директорана Дирекция „ОДОП” при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 9940,17 (девет хиляди деветстотин и четиридесет лева и седемнадесет стотинки) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: